

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 32CoKR/4/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114227740
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Duman
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2114227740.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom zo sudcov – predsedu: JUDr. Peter Duman a členov: JUDr. Daniel Ilavský a JUDr. Róbert Foltán, v sporovej veci žalobkyne: A. B. C., D. XX, E., správkyňa majetku úpadcu: PROFINT, spol. s r. o., IČO: 18 046 835, M. A. Beňovského 457/60, Vrbové, zast.: DEDÁK & Partners, s.r.o., IČO: 50 735 764, Suché mýto 1, Bratislava, proti žalovanému: F. A. G., nar. XX.XX.XXXX, H. I. J. K. XXX/XX, D., zast.: JUDr. Marek Lehuta, M. Waltariho 7, Piešťany, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 13.04.2018, č. k. 36Cbi/41/2014-399, takto

rozhodol:

Konanie o žalobe sa zastavuje v časti o určenie, že vyplatenie odmien a prémieí vo výške 648,42 € v prospech žalovaného za mesiac apríl 2013, vykonané bankovým prevodom zo dňa 09.07.2013 z bankového účtu úpadcu č.: XXXXXXXX/XXXX na bankový účet žalovaného č. účtu: XXXXXXXX/XXXX, oba vedené vo D., J., je voči veriteľom konkurzného konania úpadcu vedeného na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 23K/12/2013 právne neúčinné a o uloženie povinnosti žalovaného vydať prijaté plnenie v tejto sume na bankový účet IBAN: L., vedený v L. L., J..

Napadnutý rozsudok sa mení tak, že sa určuje, že vyplatenie odmien a prémieí z bankového účtu úpadcu č.: XXXXXXXX/XXXX na bankový účet žalovaného č. účtu: XXXXXXXX/XXXX, oba vedené vo D., J., vykonané bankovými prevodmi v prospech žalovaného dňa 02.07.2013 a 09.07.2013 vo výške 420,26 € za marec 2013, dňa 09.07.2013 vo výške 450,44 € za apríl 2013, dňa 09.07.2013 a 12.07.2013 vo výške 392,09 € za máj 2013, dňa 16.07.2013 a 02.08.2013 vo výške 400,74 € za jún 2013 a dňa 28.08.2013, 06.09.2013 a 12.09.2013 vo výške 411,63 € za júl 2013, je voči veriteľom konkurzného konania úpadcu vedeného na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 23K/12/2013 právne neúčinné.

Žalovaný je povinný vydať prijaté plnenie celkom vo výške 2.075,16 € do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia na bankový účet IBAN: L., vedený v L. L., J..

Vo zvyšku týkajúcom sa určenia, že vyplatenie odmien a prémieí z bankového účtu úpadcu č.: XXXXXXXX/XXXX na bankový účet žalovaného č. účtu: XXXXXXXX/XXXX, oba vedené vo D., J., vykonané bankovými prevodmi v prospech žalovaného dňa 11.01.2013 vo výške 1.014,32 € za august 2012, dňa 11.02.2013 vo výške 456,42 € za september 2012, dňa 18.04.2013 vo výške 472,93 € za október 2012, dňa 15.05.2013 vo výške 812,03 € za november 2012, dňa 19.06.2013 za december 2012, dňa 24.06.2013 vo výške 623,53 € za január 2013, dňa 25.06.2013 a 28.06.2013 vo výške 670,19 € za február 2013, dňa 02.07.2013 a 09.07.2013 vo výške 425,30 € za marec 2013, dňa 09.07.2013 vo výške 534,01 € za apríl 2013,

dňa 09.07.2013 a 12.07.2013 vo výške 343,56 € za máj 2013,
dňa 16.07.2013 a 02.08.2013 vo výške 412,82 € za jún 2013 a
dňa 28.08.2013, 06.09.2013 a 12.09.2013 vo výške 503,23 € za júl 2013 a
dňa 20.09.2013 vo výške 150 € za august 2013

je voči veriteľom konkurzného konania úpadcu vedeného na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 23K/12/2013 právne neúčinné a uloženia povinnosti žalovaného vydať prijaté plnenie celkom vo výške 6.418,84 € do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia na bankový účet IBAN: L., vedený v L. L., J., sa napadnutý rozsudok potvrdzuje.

Žalovanému sa priznáva voči žalobkyni nárok na náhradu 69,66 % trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvej inštancie žalobu zamietol (výrok I) a úpadcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v celom rozsahu (výrok II).

Rozhodol tak na základe žaloby, ktorou žalobkyňa žiadala určiť, že právne úkony – vyplatenie odmien a prémie úpadcom žalovanému v období od augusta 2012 do augusta 2013 a vyplatenie mzdy za mesiac jún 2013 sú právne neúčinné a žalovaný je povinný poskytnúť peňažnú náhradu vo výške rovnajúcej sa vyplateným odmenám a prémiami do konkurznej podstaty. Žalobkyňa uviedla, že uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 23K/12/2013 z 18.11.2013 bol na majetok úpadcu vyhlásený konkurz. Žalobkyňa, ktorá je správkyňou majetku úpadcu, z predložených dokladov zistila, že žalovaný ako konateľ a spoločník úpadcu bol tiež v pozícii zamestnanca úpadcu s pracovným zaradením „riaditeľ“, ktorý si v čase úpadku vyplácal odmeny a prémie bez právneho dôvodu. Pracovnú zmluvu mal žalovaný uzatvorenú s úpadcom na dobu neurčitú a pracovnoprávny vzťah trval do 30.12.2013. Žalobkyňa zistila, že už v polovici roku 2012 viacerí veritelia úpadcu evidovali voči úpadcovi neuhradené pohľadávky po lehote splatnosti viac ako 30 dní, čo znamená, že úpadca bol už v tomto čase platobne neschopný. Medzi týchto veriteľov patrí Finančné riaditeľstvo SR – Daňový úrad Trnava, ktorý evidoval voči úpadcovi pohľadávku vo výške 2.402,17 € ako nezaplatený zvyšok daňovej povinnosti za obdobie 07/2012 (splatná 27.08.2012), Sociálna poisťovňa s pohľadávkou z titulu neuhradenia poistného za 08/2012 vo výške 158,34 € a Všeobecná zdravotná poisťovňa, a .s., s pohľadávkou z titulu neuhradených preddavkov na poistné a poplatku vo výške 475,57 €. Zároveň žalobkyňa poukázala na to, že prémie a odmeny sú benefity, ktoré patria zamestnancovi iba, ak spoločnosť dosahuje zisk alebo zamestnanec vykonáva činnosti, ktoré možno považovať za mimoriadne. Žalobkyňa ustálila, že úpadok si spôsobil úpadca sám, keďže žalovaný, ktorý bol konateľom ako výkonný orgán úpadcu mal konať tak, aby sa v čase nedostatku zákaziek nezbavoval majetku a nemal si vyplácať nedôvodne finančné prostriedky, ktoré nie sú povinnou zložkou mzdy. Úhrady boli realizované spriaznenej osobe podľa § 9 ods. 1 písm. a) zák. č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZKR“). Žalobkyni úpadca nepredložil ani výplatné pásky žalovaného za obdobie od augusta 2012 do decembra 2012, preto vychádzala pri určení výšky nedôvodne vyplatených súm z predložených bankových výpisov, z ktorých vyplýva suma, ktorá bola žalovanému poukazovaná na jeho bankový účet. Podľa dokladov o výplatách, ktoré predložil žalovaný, žalobkyňa zistila, že ich vyplácanie spĺňa znaky podľa § 59 a podľa § 60 ZKR zvýhodňujúceho i ukracujúceho úkonu, pretože žalovaný okrem toho, že mal pracovnú zmluvu, bol súčasne konateľom a spoločníkom úpadcu, a teda spriaznenou osobou, vyplácaním odmien bol oproti ostatným veriteľom, ktorým svoje záväzky ani riadne neuhrádzal, majetkovo zvýhodnený.

Prvoinštančný súd vo veci rozhodol v poradí ako prvým rozsudkom č. k. 36Cbi/41/2014-195 a určil, že právne úkony – vyplatenie odmien a prémie za mesiace január 2013 až august 2013 v prospech žalovaného sú voči veriteľom právne neúčinné a žalovaný je povinný vydať majetkový prospech vo výške 5.755,80 €. V časti nároku na vyplatenie mzdy vo výške 4.540,90 € za mesiac jún 2013 a v časti uloženia povinnosti žalovanému vydať majetkový prospech vo výške 4.540,90 € konanie súd podľa § 96 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) na základe čiastočného späťvzatia žaloby zastavil, vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Na základe odvolaní podaných oboma stranami sporu odvolací súd rozsudkom z 26.09.2017, č. k. 21CoKR/23/2016-277 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Súd prvej inštancie po ďalšom dokazovaní dospel k záveru, že žaloba v tej časti, ktorá zostala predmetom sporu po čiastočnom zastavení konania, nie je dôvodná. Pre prijatie takéhoto záveru vychádzal z pracovnej zmluvy, ktorú uzatvoril úpadca so žalovaným dňa 31.12.1992 na funkciu riaditeľa, z dôkazu predloženého žalovaným označeného ako „odmeňovanie riaditeľa, konateľa a štatutárov“ zo dňa 19.12.2008 (č. l. 86), podľa ktorého mal žalovaný popri základnej mzde zamestnanca nárok i na jej pohyblivú časť, a to prémie vo výške 50 % základného platu v prípade, že bude aktívne plniť svoje pracovné povinnosti, a zamestnanec má nárok i na vyplácanie príplatku ku mzde, ak vykonáva prácu nadčas alebo za iného zamestnanca alebo prácu, ktorú nemá v pracovnej náplni. Podľa výplatných lístkov vystavených zamestnávateľom žalovaného od 01/2013 do 08/2013 boli žalovanému vyplácané prémie a odmeny. Z účtu úpadcu vedeného vo D., J. boli v rozhodnom období poukazované rôzne sumy s poznámkou „Prištic Vrbové“. Súd prvej inštancie ale s poukazom na ust. § 34 OZ, ktorým je definovaný právny úkon dospel k záveru, že žalobkyňou označené bezhotovostné plnenia nie sú právnymi úkonmi, ktorých odporovateľnosti a právnej neúčinnosti sa možno domáhať, pretože ide len o faktickú činnosť vyplývajúcu z už vykonaného právneho úkonu, a tak výplaty odmeny a prémie nemožno napadnúť odporovateľnosťou, ako predpokladá § 57 a nasl. ZKR. Na základe uvedeného súd prvej inštancie žalobu zamietol. K námietke žalobkyne, podľa ktorej argumentácia súvisiaca s neexistenciou právnych úkonov vyplácania odmien a prémie bola žalovaným použitá oneskorene, uviedol, že je povinný v ktoromkoľvek štádiu konania skúmať charakter právneho úkonu ktorému sa má odporovať, preto ani koncentračná zásada nebráni tomu, aby charakter napadnutého úkonu posudzoval i v ďalšom štádiu konania a na ňaj prihliadal. O trovách konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie a žiadala, aby odvolací súd vyplácanie odmien a prémie, ktoré sú právnymi úkonmi, a to v období od augusta 2012 do augusta 2013 vyhlásil za právne neúčinné. V odvolacích dôvodoch zdôraznila, že rozhodnutie prvoinštančného súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Súd prvej inštancie zamietol žalobu s poukazom na to, že vyplácanie prémie a odmien za príslušné kalendárne mesiace, i keď presne špecifikované bezhotovostnými plneniami, nepovažuje za právne úkony a ide len o faktickú činnosť z právneho úkonu, ktorej nie je možné odporovať. Právna teória je k predmetnej otázke jednotná. Splnenie záväzku je spôsobom zániku záväzku, je to právny úkon, ktorým dlžník plní dlh a poskytuje veriteľovi to, čo je predmetom záväzku a veriteľ plnenie prijíma. Vyplatenie odmien a prémie je preto vždy právnym úkonom, platbu nemožno považovať len za právnu skutočnosť, čo je deklarované aj v rozsudku Najvyššieho súdu ČR z 31.08.2010, sp. zn. 23Cdo/472/2008. Prvoinštančný súd teda dospel k nesprávnemu právnemu záveru. Na podporu odvolania žalobkyňa poukazovala na to, že jej právny názor vyplýva i z výkladu a z komentára k ZKR, vykonaného JUDr. Branislavom Pospíšilom, ktorý prvoinštančný súd nevzal vôbec do úvahy napriek tomu, že je pre vec podstatným. Rozhodnutia, na ktoré poukazoval žalovaný a ktoré prijal i prvoinštančný súd, sú založené na iných skutkových záveroch, ktoré sú diametrálne odlišné, netýkajú sa posudzovania charakteru solúcie ako právneho úkonu, preto ich nie je možné aplikovať a z nich pri rozhodovaní o žalobe vychádzať. Sporným je i interný predpis, ktorý bol predložený žalovaným, ktorý v čase podania žaloby nebol žalobkyňi známy a žalovaný ho predložil až počas súdneho konania, k čomu mal súd prihliadnuť najmä z dôvodu, že ide o dokument vyhotovený a podpísaný výlučne žalovaným ako konateľom, predložil ho až počas súdneho konania, čo vzbudzuje dôvodné pochybnosti o jeho hodnovernosti. Ak mal prvoinštančný súd za to, že petit žaloby nie je správny, mal žalobu zamietnuť už v poradí prvým rozsudkom, ak išlo o podmienky, na ktoré musí prihliadať ex off. Naviac ani odvolacím súdom nebola spochybnená existencia samotných právnych úkonov – vyplatenie prémie a odmien žalovaným (odvolávajúci sa žalobkyňa nesprávne označuje rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, ale zrejme sa ide o Krajský súd v Trnave). Podľa žalobkyne bol petit formulovaný správne, jednotlivé úkony boli dostatočne konkretizované a jednoznačne nimi došlo k ukráteniu veriteľov ako predpokladá ust. § 60 ZKR. Rozhodnutie vychádza i z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože neboli splnené ani procesné podmienky a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Žalobkyňa zastáva názor, že mala byť dodržaná koncentrácia konania, na čo opakovane upozorňovala prvoinštančný súd. Až do podania vyjadrenia žalovaného zo dňa 30.12.2017 nebola zo strany žalovaného vznesená námietka neexistencie právnych úkonov ani námietka nesprávnej formulácie petitu žaloby, preto na tieto tvrdenia už nemal

prvoinštančný súd vôbec prihliadať. Odvolacím súdom bola v zrušujúcom rozhodnutí spochybnená správnosť a výška jednotlivých odvodov pri spôsobe ich výpočtu, ale tento nedostatok bol žalobkyňou odstránený, keď z hrubej mzdy bez prémie a odmien vypočítala čistú mzdu bez prémie a odmien a od hrubej základnej mzdy vrátane náhrad za dovolenku odpočítala výšku poistného 13,40 %, daň z príjmu vo výške 19 % a príslušné doplnkové dôchodkové poistenie. Potom čistú mzdu s prémiami a odmenami odpočítala od dosiahnutej čistej mzdy bez prémie a odmien a rozdiel tvorili prémie a odmeny, ktoré si žalobkyňa v tomto konaní voči žalovanému uplatňuje, žiada o ich vrátenie a vyplatením ktorých došlo k ukráteniu ostatných veriteľov úpadcu. Súd prvej inštancie dostatočne neodôvodnil ani zamietnutie žaloby a bezdôvodne iba prebral argumentáciu žalovaného bez toho, aby sa príslušnými námietkami, ktoré boli vznesené žalobkyňou, vypořiadal. Žalobkyňa nepopiera, že nie je povinnosťou súdu odpovedať na každý argument, ak je pre rozhodnutie vo veci bezvýznamný, ale súd mal skúmať ukrátenie veriteľov úpadcu v spojení s úmyslom žalovaného a k tomu zobrať do úvahy, že žalovaný je spriaznenou osobou s úpadcom, ktorý ako jediný konateľ vyplatil sám sebe ako riaditeľovi odmeny a prémie, čím zapríčinil ukrátenie ostatných veriteľov v konkurze a žiadnym spôsobom opodstatnenosť týchto plnení nepreukázal. Prémie a odmeny nie sú nárokovateľnou a povinnou zložkou mzdy, preto nemusia byť vyplatená, a ak nedôjde k jej vyplateniu, nedochádza k porušeniu zákona ani k porušeniu pracovnoprávných predpisov. Okrem toho nie je podmienkou odporovania ukračovaniu právneho úkonu, aby bol žalovaný v úpadku v čase, keď tento úkon vykonal, hoci úpadca mal v tom čase aj iných veriteľov, ktorým svoje záväzky neplnil a uprednostnil seba pred uspokojením pohľadávok ostatných veriteľov. Platobná neschopnosť úpadcu vznikla už v auguste 2012. Najväčšia časť súm bola vyplácaná v roku 2013, teda v čase, ktorý bezprostredne predchádzal podaniu návrhu na vyhlásenie konkurzu, z čoho vyplýva jasný úmysel ukrátiť veriteľov. Žalovaný nepredložil žalobkyňi žiadne podklady, ktorými by preukázal vyplatenie odmien a prémie v inej výške, pričom bolo možné uvedené zistiť i prípadným znaleckým dokazovaním, na ktoré žalovaný nereagoval. Na základe týchto skutočností žalobkyňa žiadala, aby odvolací súd žalovanému nároku vyhovel a zamietajúce rozhodnutie prvoinštančného súdu zmenil.

K odvolaniu žalobkyne, ktoré bolo žalovanému doručené dňa 16.05.2018 na adresu jeho právneho zástupcu (č. l. 415), sa žalovaný nevyjadril a prvoinštančný súd vec predložil odvolaciemu súdu.

Odvolací súd podľa § 382 CSP vyzval strany sporu, aby sa vyjadrili k možnému použitiu ust. § 60 ZKR na rozhodnutie o veci (č. l. 424), ktoré sa podľa odvolacieho súdu na vec vzťahuje.

Žalovaný reagoval (č. l. 432) tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za správne. Pre použitie § 60 ZKR nie je daná legitimita, pretože nejde o právny úkon, ako skonštatoval i prvoinštančný súd, a podľa § 57 ods. 4 ZKR možno odporovať len právnomu úkonu dlžníka, ktorý ukračuje uspokojenie prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov. Bez ustálenia, ktorá pohľadávka bola prihlásená, ktorého veriteľa a v akej výške mala byť ukrátená, nemožno aplikovať § 60 ZKR a platne právnomu úkonu odporovať. Dôkazné bremeno podľa § 57 ods. 4 ZKR nesie žalobkyňa, ktorý ho neunesol. Žalovaný v doterajšom konaní vyvrátil všetky predpoklady úspešnej odporovateľnosti, pretože v čase realizovania sporných údajných právnych úkonov nebol platobne neschopný ani predĺžený, nebol v úpadku, nemal žiaden úmysel ukrátiť svojich veriteľov a ani ich neukrátil. V konaní žalovaný predložil aj „údaje k platobnej neschopnosti“ za obdobie 08/2012 až 07/2013, čím vyvrátil tvrdenia správkyne o platobnej neschopnosti spoločnosti PROFINT spol. s r. o., ktorá sa stala platobne neschopnou až v mesiaci 07/2013. Okrem toho absentuje vo veci úmysel, ako podstatná náležitosť pre použitie ust. § 60 ZKR, kedy musí byť preukázaný psychický vzťah konajúceho, ktorý v sebe zahŕňa vedomostnú a vôľovú zložku, ktorých naplnenie nebolo v konaní preukázané a žalovaný úmysel nepochybne vyvrátil. Žalovaný bol zamestnancom úpadcu, bola mu riadne vyplácaná v rozhodnom období mzda, ktorá sa skladala okrem základnej zložky i z prémie a odmien za nadčasy a iné činnosti a nebol daný žiadny úmysel ukrátiť pri vyplácaní miezd žalovanému v zmysle mzdových podmienok. Navyše záväzky úpadcu, i keď po lehote splatnosti, boli kryté majetkom, a to peňažnými pohľadávkami, preto nemožno tvrdiť, že pri vyplácaní mzdy žalovanému mohla spoločnosť – úpadca vedieť, že môže spôsobiť ukrátenie ostatných veriteľov. Nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi následkom v podobe ukrátenia veriteľa prihlásenej pohľadávky a konaním úpadcu. Ak žalobkyňa nemala žiadnu vedomosť o internom predpise, ktorý vyplácanie odmien a prémie upravoval, ide o tvrdenia nepravdivé, žalobkyňa vedomosť o všetkých listinách, ktoré súviseli so mzdovými nárokmi žalovaného mal, poznala pracovnú zmluvu a mzdové zaradenie žalovaného, z ktorých vyplývala výška

základnej mzdy a tiež výška prémie. Žalobkyni bol poskytnutý pracovný výkaz každého zamestnanca za dané obdobie, evidencia o nadčasoch a o konkrétne vykonanej práci, a všetky tieto listiny sa v spise nachádzajú. Žalobkyňa sa domáha odporovateľnosti ku konkrétne vyčísleným položkám z vyplatenej mzdy za jednotlivé rozhodné obdobie, k čomu ale nebolo vykonané žiadne dokazovanie, ktoré by správnosť týchto súm jednoznačne potvrdilo, hoci nesprávnosť výpočtu je zrejmá už na prvý pohľad, ak nárok vychádza z hrubej mzdy, a nie z čistej mzdy, nerozlišuje sa medzi mzdou, ktorá sa týka odmien, a mzdou, ktorá sa týka prémie, teda žalobkyňa ani k uvedenému neunesla dôkazné bremeno. V závere poukázal žalovaný na súdnu prax a judikatúru, ku ktorej citoval viaceré rozsudky krajských súdov, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo/77/2016 a uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS395/2016. Právny zástupca žalovaného pripojil i prílohu označenú ako „vyjadrenie žalovaného zo dňa 01.07.2019 k odvolaniu žalobkyne“, ktoré bolo vyhotovené priamo žalovaným. Z jeho obsahu vyplýva, že zotrúva na obrane a skutočnostiach, ktoré uvádzal počas konania pred prvoinštančným súdom, zdôraznil že k účtovným údajom a rozboru majetku, ktorý predložil je podrobný rozpis, žalované plnenia označil za dôvodné, ktoré nenapĺňajú znaky odporovateľnosti, žalobkyňa neposudzovala platobnú neschopnosť podľa vyhl. č. 643/2005 Z. z. Úpadca pri vyplácaní odmien a prémie postupoval podľa Zákonníka práce, odporovateľné úkony neboli uplatnené včas, výpočty pre vrátenie majetkového prospechu vykonané žalobkyňou sú zmätočné a neprípustné a sú hlúposťou. Žalobkyňa uvádza v niektorých mesiacoch viacero výplatných termínov, pričom nie je možné k nim určiť, či sa vyplatením jednotlivých súm zmenšil majetok v jednotlivých výplatných termínoch a nebolo ani uvedené, o čo sa zmenšil a žalobkyňa tak nepreukázala, že by vyplácaním prémie a odmien došlo k ukráteniu pohľadávok iných veriteľov prihlásených do konkurzu. K chýbajúcim výplatným lístkom, ktoré absentovali u žalobkyne, uviedol, že zamestnávateľ nemá povinnosť ich archivovať, a k bodom odvolania, ku ktorým sa nevyjadril, odkázal na stanoviská svojho právneho zástupcu.

Žalobkyňa na výzvu odvolacieho súdu k možnému použitiu ust. § 60 ZKR reagovala podaním zo dňa 04.07.2019 (č. l. 443), v ktorom zotrúva na svojich stanoviskách uvedených v žalobe a tvrdeniach, na ktoré poukázal i v odvolaní a žiadala, aby odvolací súd predmetné rozhodnutie zmenil v rozsahu podľa odvolacieho petitu.

Odvolací súd rozsudkom z 24.09.2019, č. k. 21CoKR/11/2018-468 v znení opravného uznesenia, zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 36Cbi/41/2014-399 z 13. apríla 2018 tak, že určil za neúčinné voči veriteľom konkurzného konania úpadcu, vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 23K/12/20013, právne úkony vyplatenia odmien a prémie bližšie špecifikované vo výroku rozsudku, žalovanému uložil povinnosť vydať prijaté plnenie vo výške 9.142,42 € do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia na bankový účet označený vo výroku, v zostávajúcej časti žalobu zamietol a žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Následne súd prvej inštancie uznesením z 27.09.2019, č. k. 36Cbi/41/2014-483 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v sume 666,47 € k rukám právneho zástupcu, a to do troch dní od doručenia tohto uznesenia.

16. Najvyšší súd SR na dovolanie žalovaného uznesením z 24.05.2022, sp. zn.: 5Obdo/8/2021 vyššie označený rozsudok odvolacieho súdu v znení opravného uznesenia zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň rozhodol aj o zrušení uznesenia súdu prvej inštancie č. k. 36Cbi/41/2014-483, keďže týmto rozsudkom bolo rozhodnuté aj o nároku žalobkyne na náhradu trov konania (§ 262 ods. 1 CSP) a na uvedené rozhodnutie nadväzovalo uznesenie súdu prvej inštancie o výške náhrady (§ 262 ods. 2 CSP) ako rozhodnutie závislé na napadnutom rozsudku.

Dovolací súd uzavrel, že napadnutý rozsudok trpí vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, ktorá spočíva v časti kľúčovej pre vecne správne meritórne rozhodnutie v nedostačujúcom, a preto nepreskúmateľnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu. Zdôraznil, že ak napadnutý rozsudok predstavuje rozhodnutie zmeňujúce, potom v celom rozsahu musí dávať odpovede na skutkové a právne otázky, ktoré v konaní vznikli, a to vyčerpávajúcim spôsobom. Odvolací súd svoje rozhodnutie vyjadrené vo výrokovej časti riadne neodôvodnil a svoje závery, právne a skutkové, zaujal bez zrejmých a jasných odpovedí na všetky skutkovo a právne relevantné otázky. Odvolací súd porušil základné právo

dovolatela na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho právo na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a právo na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP, a preto bolo dovolanie žalovaného v tejto časti nielen prípustné, ale aj dôvodné. Na základe uvedeného potom dovolací súd dospel k záveru, že je daný dôvod zrušenia dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu a vrátenia veci tomuto súdu na ďalšie konanie podľa § 449 ods. 1 a § 450 CSP.

K dovolaciemu dôvodu [§ 421 ods. 1 písm. a) CSP – odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu a § 421 ods. 1 písm. b) CSP – právna otázka, ktorá nebola vyriešená dovolacím súdom], najvyšší súd uzavrel, že povinnosťou žalobcu v konaní o odporovacej žalobe (nerozhodné či podľa ZKR alebo OZ) je preukázať ukrátenie veriteľa odporovateľným úkonom dlžníka, teda taký stav majetku dlžníka v čase urobienia úkonu, ktorý sa má určiť za neúčinný, pri ktorom sa uspokojenie pohľadávky veriteľa buď znemožní alebo zhorší. Dovolací súd v tejto súvislosti dal v odôvodnení zrušujúceho rozhodnutia do pozornosti svoje rozhodnutie vo veci so sp. zn. 2Obdo/41/2020, v ktorom vyslovil, že „k splneniu hmotnoprávneho predpokladu vyplývajúceho z § 57 ods. 4 ZKR nestačí len poukazovanie na účtovnú evidenciu, resp. závierku úpadcu. Ukrátenie uspokojenia pohľadávok veriteľov môže byť preukázané len rozsahom majetku úpadcu pred uzavretím napádaného právneho úkonu a porovnaním stavu majetku po účinnosti odporovaného právneho úkonu vo väzbe na existujúce pohľadávky veriteľov.“ Uvedenie takýchto konkrétnych zistení a úvah odvolacieho súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku odvolacieho súdu chýba. Z hľadiska úpravy ust. § 57 ods. 4 ZKR je spoločnou podmienkou pre označenie akéhokoľvek napadnutého právneho úkonu ako úkonu odporovateľného, a teda v konkurznom konaní neúčinného, preukázanie, že týmto právnym úkonom došlo k ukráteniu uspokojenia prihlásenej pohľadávky veriteľa. Ukrátenie uspokojenia pohľadávky je vecou dôkazného bremena žalobcu, a teda vykonaného dokazovania. O odporovateľnosti nemožno hovoriť v prípade, ak by síce napadnutým právnym úkonom došlo k zmenšeniu majetku dlžníka, avšak majetok, ktorý dlžníkovi zostal, by postačoval na uspokojenie prihlásených pohľadávok veriteľov.

Otázku možnosti (alebo nemožnosti) nazerania na úkon vyplatenia odmien a prémie zamestnancovi, ako na právny úkon (ktorému možno odporovať), najvyšší súd vyriešil odkazom na rozsiahlu právnu teóriu a judikatúru, ako aj na dovolaním napadnutý rozsudok, s ktorým sa v tejto časti stotožnil. Právnym úkonom je i prejav vôle určitého subjektu, ktorý smeruje k splneniu záväzku, k čomu v tomto prípade došlo a preto vyplatenie odmien a prémie žalovanému je prejav vôle. Podľa názoru dovolacieho súdu v danom prípade treba vyplatenie odmien a prémie (ako pohyblivej zložky mzdy, ktorým by malo vecne, časovo a oceneľne zodpovedať určité plnenie obvykle nad rámec dojednanej základnej pracovnej činnosti krytej základnou mzdou zamestnanca), považovať za prejav vôle zamestnávateľa, keďže nejde len o púhy prevod (odovzdanie) peňažnej sumy do dispozície zamestnancovi. Z uvedeného potom vyplýva, že nejde len o faktický dlžníkov úkon vyplatenia – prevodu či odovzdania peňažnej sumy veriteľovi. Napriek tomu, že medzi úpadcom a žalovaným bola uzatvorená pracovná zmluva a prémieový poriadok, dovolací súd pri hľadaní odpovede na otázku, či vyplatenie odmien a prémie zamestnancovi tvorí právny úkon, ktorému je možné odporovať vychádzal z Občianskeho zákonníka, a to § 34, ktorý treba vykladať tak, že aj samotné vyplatenie odmeny a prémie (ako pohyblivej zložky základnej mzdy) zamestnancovi úpadcu v pozícii jeho riaditeľa, realizované na základe pracovnej zmluvy a prémieového poriadku a na účely splnenia z nich vyplývajúceho peňažného záväzku zamestnávateľa voči zamestnancovi, má charakter právneho úkonu, ktorému možno odporovať žalobou o neúčinnosť právneho úkonu.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj predchádzajúce konanie pred súdom prvej inštancie aj z hľadiska väd týkajúcich sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP) a po zopakovaní a doplnení dokazovania na pojednávaní (§ 385 ods. 1 CSP), dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné len sčasti.

Žalobkyňa pred rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej podaním z 13.05.2015, spresneným na odvolacom pojednávaní 29.11.2022, vzal žalobu späť v časti týkajúcej sa určenia, že vyplatenie a odmeny a prémie vo výške 648,42 € v prospech žalovaného za mesiac apríl 2013, vykonané bankovým prevodom

zo dňa 09.07.2013 z bankového účtu úpadcu č.: XXXXXXXX/XXXX vedeného vo D., J. na bankový účet žalovaného č. účtu: XXXXXXXX/XXXX vedený vo D., J., je voči veriteľom konkurzného konania úpadcu vedeného na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 23K/12/2013 právne neúčinné a o uloženie povinnosti žalovaného vydať prijaté plnenie v tejto sume na bankový účet IBAN: L., vedený v L. L., J.. Keďže žalovaný s týmto čiastočným späťvzatím žaloby na odvolacom pojednávaní súhlasil (§ 146 ods. 1 CSP), odvolací súd konanie podľa § 145 ods. 2 v spojení s 378 ods. 1 CSP v tejto časti zastavil (výrok I).

V dôsledku čiastočných späťvzatí žaloby (body 3 a 16 vyššie) zostalo predmetom konania určenie, že vyplatenie odmien a prémieí v prospech žalovaného za obdobie august 2012 až august 2013, ku ktorým došlo bankovými prevodmi z bankového účtu úpadcu č.: XXXXXXXX/XXXX vedeného vo D., J. na bankový účet žalovaného č. účtu: XXXXXXXX/XXXX vedený vo D., J., v dňoch 11.01.2013, 11.02.2013, 18.04.2013, 15.05.2013, 24.06.2013, 25.06.2013, 28.06.2013, 02.07.2013, 09.07.2013, 12.07.2013, 16.07.2013, 02.08.2013, 06.09.2013, 12.09.2013 a 20.09.2013 v celkovej sume 8.494 € je voči veriteľom konkurzného konania úpadcu vedeného na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 23K/12/2013 právne neúčinné a uloženie povinnosti žalovaného vydať prijaté plnenie v tejto sume na bankový účet IBAN: L., vedený v L. L., J..

Na účely odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z takto zisteného skutkového stavu:

Odvolací súd sa v prvom rade stotožnil so skutkovými závermi vyvodenými prvoinštančným súdom na základe ním vykonaného dokazovania okrem skutkových záverov, ktoré vyplynuli zo zopakovaného a doplneného dokazovania, a v rozsahu, v akom neodporujú zopakovanému a doplnenému dokazovaniu ich preberá na účely odvolacieho konania.

Dňa 31.12.1992 podpísal úpadca so žalovaným ako jeho zamestnancom pracovnú zmluvu na dobu neurčitú s tým, že zamestnanec nastúpi na funkciu riaditeľa (pracovná zmluva, č. I. 14).

Úpadca vydal 19.12.2008 predpis s názvom „odmeňovanie riaditeľa, konateľa a štatutárov“ (č. I. 86) týkajúci sa odmeňovania riaditeľa, konateľa a iných štatutárnych orgánov, podľa ktorého popri základnom platu má zamestnancovi prináležať aj pohyblivá časť mzdy – prémie vo výške 50 % základného platu za podmienky, že bude sám aktívne plniť svoje pracovné povinnosti. Zároveň má zamestnanec aj nárok na vyplatenie príplatku k mzde v prípade ak vykonáva prácu nadčas alebo za iného zamestnanca alebo za prácu ktorá nie je v jeho pracovnej náplni. Tento príplatok sa vypláti ako odmena. Argument žalobkyne, že tento listinný dôkaz má pochybnú hodnotnosť, pretože ho žalovaný predložil až počas konania, je príliš všeobecný na to, aby sa považoval za účinnú obranu, a to aj vzhľadom na to, že nie je výnimočné, že strana listinu predloží až v súdnom konaní v reakcii na tvrdenia protistrany a žalovaný navyše tvrdil, že žalobkyňa mala ako správkyňa prístup k pracovnoprávnej dokumentácii týkajúcej sa zamestnancov úpadcu. Dokazovanie nebolo v tomto smere ani koncentrované, takže nebol dôvod, aby sa na tento interný predpis úpadcu neprihliadalo.

Od 01.01.2009 mal žalovaný ako zamestnanec u úpadcu ako jeho zamestnávateľa určenú základnú mesačnú mzdu vo výške 912,83 € spolu s prémiami v rozmedzí 0 – 50 % v zmysle prémieového poriadku a odmeny v rozmedzí 0 – 1000 € (mzdové zaradenie, č. I. 93) platného). Od októbra 2012 vykonával žalovaný aj prácu konštruktéra, technológa, majstra a zásobovača (nepopreté tvrdenie žalovaného, č. I. 65).

Žalovaný vykonal pre úpadcu prácu nadčas v rozsahu 42 hodín v marci 2013, 51 hodín v apríli 2013, 40 hodín v máji 2013, 42 hodín v júni 2013 a 66 hodín v júli 2013, z toho počas víkendov 16 hodín v marci 2013, 20 hodín v apríli 2013, 10 hodín v máji 2013, 18 hodín v júni 2013 a 32 hodín v júli 2013 (nepopreté tvrdenia žalovaného; výkazy prác, č. I. 155 – 166). Poznámka žalobkyne, že práca nadčas by sa mala

účtovať podľa Zákonníka práce a nemala by sa vyplácať vo forme odmien, nie je popretím tvrdenia, že žalovaný prácu nadčas v danom rozsahu vykonal.

Žalovanému boli ako zamestnancovi úpadcu priznané tieto sumy:

za mesiac 1/2013 prémie vo výške 396,89 € a odmeny vo výške 492 € (č. l. 22),

za mesiac 2/2013 prémie vo výške 456,42 € a odmeny vo výške 499 € (č. l. 23),

za mesiac 3/2013 prémie vo výške 456,42 € a odmeny vo výške 749 € (č. l. 24),

za mesiac 4/2013 prémie vo výške 456,42 € a odmeny vo výške 947 € (č. l. 25),

za mesiac 5/2013 prémie vo výške 416,73 € a odmeny vo výške 632 € (č. l. 26),

za mesiac 6/2013 prémie vo výške 410,76 € a odmeny vo výške 749 € (č. l. 27),

za mesiac 7/2013 prémie vo výške 357,20 € a odmeny vo výške 947 € (č. l. 28) a

za mesiac 8/2013 prémie vo výške 290,45 € a odmeny vo výške 749 € (č. l. 29).

Na číslo účtu XXXXXXXXXX/XXXX označeného „Prištic Vrbové“ boli vyplatené tieto sumy:

dňa 11.01.2013 pod VS: 82012 a KS: 138 suma 2.265,77 € (č. l. 30),

dňa 11.02.2013 pod VS: 92012 a KS: 138 suma 1.508,02 € (č. l. 32),

dňa 18.04.2013 pod VS: 102012 a KS: 138 suma 1.597 € (č. l. 35),

dňa 15.5.2013 pod VS: 112012 a KS: 138 suma 2.093,89 € (č. l. 108),

dňa 19.06.2013 pod VS: 122012 a KS: 138 suma 2.056 € (č. l. 109),

dňa 05.06.2013 pod VS: 3062013 a KS: 138 suma 500 € (č. l. 37),

dňa 24.06.2013 pod VS: 12013 a KS: 138 suma 2.254,38 € a pod VS: 22013 a KS: 138 suma 1.410,75 € (č. l. 38),

dňa 28.06.2013 pod VS: 22013 a KS: 138 suma 812,21 € (č. l. 39),

dňa 02.07.2013 pod VS: 32013 a KS: 138 suma 2.013,79 € (č. l. 40),

dňa 09.07.2013 pod VS: 32013 a KS: 138 suma 400 €, pod VS: 52013 a KS: 138 suma 1.537,50 €, pod VS: 42013 a KS: 138 suma 2.500,75 € (č. l. 41),

dňa 12.07.2013 pod VS: 52013 a KS: 138 suma 800 € (č. l. 42),

dňa 16.07.2013 pod VS: 62013 a KS: 138 suma 2.000 € (č. l. 43),

dňa 31.07.2013 pod VS: 62013 a KS: 138 suma 4.540,90 € (č. l. 45),

dňa 02.08.2013 pod VS: 62013 a KS: 138 suma 550 € (č. l. 46),

dňa 28.08.2013 pod VS: 72013 a KS: 138 suma 640 € (č. l. 47),

dňa 06.09.2013 pod VS: 72013 a KS: 138 suma 135 € (č. l. 49),

dňa 12.09.2013 pod VS: 72013 a KS: 138 suma 1.060,26 € (č. l. 51),

dňa 18.09.2013 pod VS: 62013 a KS: 138 suma 819,97 € (č. l. 52) a

dňa 20.09.2013 pod VS: 8/2013 a KS: 138 suma 150 € (č. l. 52).

Suma 150 €, ktorú úpadca vyplatil žalovanému 20.09.2013, predstavuje časť základnej mzdy za august 2013 (nepopreté tvrdenie žalovaného, č. l. 85).

V období od augusta 2012 do 30.06.2013 úpadca disponoval majetkom [peňažnými prostriedkami v zmysle § 1 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 643/2005 Z. z. ktorou sa ustanovujú podrobnosti o spôsobe určenia platobnej neschopnosti a predĺženia; ďalej len „vyhláška“, pohľadávkami z účtu v zmysle § 1 ods. 1 písm. b) vyhlášky a peňažnými pohľadávkami v zmysle § 1 ods. 1 písm. c) a d) vyhlášky], ktorý prevyšoval jeho splatné záväzky (tvrdenia žalovaného obsiahnuté v jeho podaní na č. l. 142 – 154). Vzhľadom na to, že je to žalobkyňa, koho v zmysle judikatúry (R 33/2016) zaťažuje dôkazné bremeno v tom zmysle, že došlo k ukráteniu pohľadávok veriteľov, bolo úlohou žalobkyne, aby preukázala svoje tvrdenie, že úpadca „nedisponoval v relevantnom čase dostatkom finančných prostriedkov na úhradu všetkých svojich splatných pohľadávok“. Žalobkyňa ale sama výslovne uznala, že nie je schopná relevantným spôsobom stanoviť čas vzniku platobnej neschopnosti žalovaného a zotrvala len na svojom názore, že úpadca sa stal platobne neschopným v auguste 2012. Hoci za týchto okolností nebolo ani úlohou žalovaného v tomto smere prednášať tvrdenia, žalovaný predložil podrobný rozpis majetku

a záväzkov úpadcu podľa jednotlivých mesiacov, ktorých sa žaloba týkala. Tvrdenia žalovaného o stave aktív a pasív úpadcu spochybňovala žalobkyňa len všeobecným odkazom na to, že hoci disponuje účtovnými dokladmi úpadcu, ale nemá k dispozícii výstupné hodnoty z účtovného programu úpadcu, a preto nedokáže overiť správnosť údajov, ktoré vo svojom podaní predstrel žalovaný. Odvolací súd nevykonal žalobkyňou pôvodne navrhované znalecké dokazovanie znalcom z odboru účtovníctva. Okrem toho, že žalobkyňa v odvolacom konaní na tomto návrhu nezotrvala, takéto dokazovanie by nebolo spôsobilé objasniť tie skutočnosti, ktoré boli podstatné pre rozhodnutie vo veci samej. Žalobkyňa vo svojom návrhu nielenže nespresnila, aké konkrétne otázky by mali byť predmetom znaleckého posudzovania, ale svoj návrh navyše odôvodňovala len tým, že nemá prístup k účtovnému programu úpadcu, v ktorom sa podľa žalobkyne nachádzajú potrebné účtovné údaje. Účelom znaleckého dokazovania je odborné posúdenie konkrétnych skutočností, a nie ich zisťovanie. Pokiaľ žalobkyňa mienila spochybniť vstupné údaje, ktoré žalovaný použil pri výpočte stavu majetku a záväzkov úpadcu, mala svoju dôkaznú aktivitu zamerať na získanie týchto údajov z účtovného programu, na ktorý sama odkazovala. Žiaden taký dôkazný návrh ale nepredniesla. Cieľom znaleckého dokazovania nie je nahrádzať, či dopĺňať skutkové tvrdenia strany zaťaženej bremenom tvrdenia, ale tieto overovať. Žalobkyňa však svoje bremeno tvrdenia, pokiaľ ide o nedostatku majetku úpadcu (v spojení s tvrdeniami žalovaného o opaku, ktorý týmto vyvracal tvrdenie žalobkyne) neuniesla a v dôsledku toho neuniesla ani svoje dôkazné bremeno.

Čo sa týka ďalšieho obdobia, k dátumu 30.06.2013 evidoval úpadca majetok vo výške 107.522 € a záväzky vo výške 159.123 €, pričom rozdiel medzi hodnotou jeho majetku a záväzkami (51.601 €) je zobrazený v účtovnej závierke úpadcu na riadku „vlastné imanie“ (nepopreté tvrdenia žalobkyne; výkaz ziskov a strát, č. I. 175 a 176; súvaha, č. I. 177 až 180).

Najneskôr v mesiaci júl 2013 už bol stav majetku úpadcu taký, že sa úpadca považoval za platobne neschopného (nesporná skutočnosť).

Uznesením Okresného súdu Trnava z 13.09.2013, sp. zn. 23K/12/2013 zverejneným v Obchodnom vestníku dňa 19.09.2013 bolo na návrh úpadcu (č. I. 181) začaté voči úpadcovi konkurzné konanie. Uznesením Okresného súdu Trnava z 18.11.2013, sp. zn. 23K/12/2013 zverejneným v Obchodnom vestníku dňa 28.11.2013 bol na majetok úpadcu vyhlásený konkurz a zároveň bola žalobkyňa tým istým uznesením ustanovená za správcu konkurznej podstaty úpadcu.

Odvolací súd nevykonal dokazovanie mzdovým listom žalovaného, pretože tento návrh žalobkyňa nepredniesla včas. Návrh na vykonanie dokazovanie listinným dôkazom predstavuje prostriedok procesného útoku (§ 149 CSP), ktorý žalobkyňa neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, ani vo svojom odvolaní. Ide o tzv. novoty, ktoré možno v odvolacom konaní použiť len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP). Žalobkyňa však v tejto súvislosti netvrdí ani jednu z vyššie uvedených podmienok, čo znamená, že nebolo možné postupovať podľa § 366 CSP a odvolací súd preto nemohol na tieto prostriedky procesného útoku v odvolacom konaní prihliadať. Pre úplnosť však odvolací súd dodáva, že dokazovanie mzdovým listom žalovaného by bolo nadbytočné, pretože účelom tohto dôkazu malo byť umožniť žalobkyni vyčíslieť, aká časť sumy vyplatennej žalovanému ešte za rok 2012 tvorí prémie a aká odmeny. Ako však odvolací súd vysvetlí nižšie, takéto zisťovanie vôbec nie je potrebné, keďže žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno, ktoré ju zaťažovalo v súvislosti s ukrátením pohľadávok veriteľov právnymi úkonmi vykonanými do 30.06.2013, medzi ktoré patrilo aj vyplatenie prémie a odmien žalovanému za obdobie roka 2012. Navyše, z dokazovania, ktoré odvolací súd zopakoval na odvolacom pojednávaní protokolom o odovzdaní dokladov (č. I. 66), vyplynulo, že právny zástupca za žalobkyňu ako správkyniu majetku úpadcu prevzal aj výplatné pásky žalovaného za toho obdobie, takže bolo možné vychádzať z toho, že jej nič nebránilo v tom, aby ich použila na vyčíslenie prémie a odmien.

Odvolací súd, viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP), posúdil vec právne takto:

Základným predpokladom úspechu odporovacej žaloby, ktorú žalobkyňa podala, je splnenie podmienok upravených v ustanovení § 57 ods. 4 ZKR (v znení platnom k momentu nadobudnutia účinkov vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu, 28.11.2013). Podľa tohto ustanovenia platí, že odporovať podľa ZKR možno len tomu právnomu úkonu dlžníka, ktorý ukracuje uspokojenie prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka. Až po zistení, že táto hmotnoprávna podmienka odporovateľnosti je splnená, možno prikročiť k posúdeniu dôvodnosti žaloby podanej z hľadiska úpravy osobitných skutkových podstát odporovania právnym úkonom dlžníka obsiahnutej v ZKR, napr. ako právnych úkonov bez primeraného protiplnenia (§ 58 ZKR), ako zvýhodňujúcich právnych úkonov (§ 59 ZKR), právnych úkonov ukracujúcich (§ 60 ZKR), urobených po zrušení konkurzu (§ 61), atď. Všeobecnými predpokladmi odporovateľnosti sú: a) právny úkon dlžníka, b) účinnosť právneho úkonu dlžníka, c) ukrátenie uspokojenia pohľadávky veriteľa. Osobitnými predpokladmi odporovateľnosti v konkurznom konaní sú: a) vyhlásenie konkurzu, b) právny úkon dlžníka sa týka jeho majetku, c) ukrátenie pohľadávky veriteľa, ktorý si prihlásil pohľadávku. Kľúčové pre rozhodnutie vo veci je teda to, či práve žalobou odporovanými úkonmi úpadcu došlo k ukráteniu uspokojenia prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka. Dôkazné bremeno na účely preukázania takejto skutočnosti bolo bezpochyby na žalobkyni (pozri R 33/2016, alebo rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obdo/70/2019). Otázne ale je, či na konštatovanie, že toto dôkazné bremeno bolo unesené, postačuje, ak sa preukáže existencia neuspokojenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka. Aby bolo možné napadnutý právny úkon označiť ako odporovateľný, a teda v konkurznom konaní neúčinný, z hľadiska právnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 57 ods. 4 ZKR je nevyhnutné preukázať, že týmto právnym úkonom došlo k ukráteniu uspokojenia prihlásenej pohľadávky veriteľa. Ukrátenie uspokojenia pohľadávky je vecou dôkazného bremena žalobcu a výsledkov vykonaného dokazovania. Úspešnosť odporovateľnosti závisí od toho, či sa majetok dlžníka jeho právnym úkonom zmenšil, v akom rozsahu, a prípadne, aký majetok zostal dlžníkovi na uspokojenie prihlásených pohľadávok. Následne v prípade právneho úkonu ukracujúceho je podmienkou len preukázanie toho, že týmto úkonom skutočne došlo k ukráteniu, a že tento úkon bol urobený s úmyslom dlžníka veriteľov ukrátiť (pokiaľ nejde o osobitné prípady spriaznených osôb, kde zákon úmysel predpokladá). O ukracujúci právny úkon tak môže v zásade ísť len v prípade, že dohodnuté plnenie protistrany nie je ekvivalentnou odplatom (náhradou, plnením) za poskytnuté plnenie dlžníka. O odporovateľnom právnym úkone nemožno hovoriť ani vtedy, ak by síce napadnutým právnym úkonom došlo k zmenšeniu majetku dlžníka, avšak majetok, ktorý dlžníkovi zostal, by postačoval na uspokojenie prihlásených pohľadávok veriteľov.

Z hľadiska identifikácie predmetu odporovateľnosti podľa úpravy v ust. § 57 a nasl. ZKR (v znení účinnom od 01.01.2012) treba ustanovenie § 34 Občianskeho zákonníka vykladať tak, že aj samotné vyplatenie odmeny a prémie (ako pohyblivej zložky základnej mzdy) zamestnancovi úpadcu v pozícii jeho riaditeľa, realizované na základe pracovnej zmluvy a prémieového poriadku a na účely splnenia z nich vyplývajúceho peňažného záväzku zamestnávateľa voči zamestnancovi, má charakter právneho úkonu, ktorému možno odporovať žalobou o neúčinnosť právneho úkonu. Keďže súd prvej inštancie vychádzal z názoru, že v tomto prípade nejde o právne úkony, a preto žalobu v celom rozsahu zamietol, dopustil sa nesprávneho právneho posúdenia veci, a preto ani nevykonal potrebné dokazovanie. To zároveň znamená, že tomu zodpovedajúca odvolacia námietka žalobkyne [§ 365 ods. 1 písm. h) CSP] je opodstatnená.

Na základe týchto východísk odvolací súd vyhodnotil žalobkyňou označené právne úkony a ich vplyv na stav úpadcovho majetku a pohľadávky veriteľov z hľadiska ich časovej a príčinnej súvislosti a dospel k záveru, že úspešne možno odporovať len niektorým z týchto právnych úkonov.

Z hľadiska odporovateľnosti podľa § 57 ods. 4 ZKR je podstatné, že ak sa zistí, že odporované úkony boli vykonané v čase úpadku, možno spoľahlivo prijať záver, že ukrátili uspokojenie pohľadávok veriteľov. Nie je pritom rozhodujúce, či bol úpadok zapríčinený platobnou neschopnosťou alebo predĺžením dlžníka. Pre oba prípady je príznačné, že dlžník nemá dostatok majetku na to, aby uspokojil pohľadávky svojich veriteľov, teda sa dostal do situácie, keď je nevyhnutné obmedziť jeho podnikateľskú činnosť tak, aby bolo možné pristúpiť spravidla aspoň k pomernému uspokojeniu pohľadávok veriteľov. Ak dlžník bez

primeraného protiplnenia splní pohľadávku niektorého zo svojich veriteľov v čase, keď je v úpadku, ukráti uspokojenie pohľadávok ostatných veriteľov.

Žalobkyni sa nepodarilo preukázať, že stav majetku úpadcu do 30.06.2013 neumožňoval splatenie veriteľmi prihlásených pohľadávok, teda že by bol úpadca v úpadku (či už z dôvodu platobnej neschopnosti alebo predĺženia). Naopak, z tvrdení a výpočtov, ktoré predostrel žalovaný, vyplynul záver, že majetok úpadcu ku koncu každého mesiaca v období od augusta 2012 do júna 2013 prevyšoval jeho záväzky. Pokiaľ mal úpadca v tomto období dostatok majetku na úhradu pohľadávok jeho veriteľov, nemožno vôbec zmysluplne argumentovať, že by vyplatením súm tvrdených žalobkyňou v priebehu mesiaca došlo k ukráteniu veriteľmi prihlásených pohľadávok. Žalobkyňa tak neuniesla svoje dôkazné bremeno, v dôsledku čoho odvolací súd prijal záver, že v prípade vyplatení odmien a prémie bezhotovostnými prevodmi uskutočnenými do 30.06.2013 nešlo o ukracujúce právne úkony, a teda nebola splnená základná hmotnoprávna podmienka ich odporovateľnosti podľa § 57 ods. 4 ZKR. V týchto prípadoch bolo preto nadbytočné skúmať, či sa úpadcovi dostalo ekvivalentného protiplnenia a ak nie, či žalovaný vedel o úmysle úpadcu ukrátiť svojich veriteľov. Vyplatenie prémie a odmien žalovanému bezhotovostnými prevodmi, ktoré úpadca uskutočnil do 30.06.2013, tak nemožno posúdiť ako odporovateľné, a teda neúčinné právne úkony, v dôsledku čoho je žaloba o určenie tejto právnej skutočnosti nedôvodná. To tiež znamená, že nedôvodná je aj požiadavka žalobkyne, aby žalovaný uhradil sumu, ktorú z tohto titulu prijal.

Inak to ale je v prípade niektorých právnych úkonov úpadcu uskutočnených po 30.06.2013, teda v čase, keď bolo zrejmé (a medzi stranami nesporné), že úpadok nastal. Vyplatenie peňažných súm žalovanému v tomto období mohlo spôsobiť ukrátenie pohľadávok veriteľov, ale len za predpokladu, že úpadca neprijal od žalovaného primerané protiplnenie. Keďže dôkazné bremeno, pokiaľ ide o ukrátenie pohľadávok veriteľov, zaťažuje žalobkyňu, je tiež na žalobkyni, aby preukázala, že odporovanému právnomu úkonu nezodpovedá ekvivalentné protiplnenie. Ako však vyplynulo z vykonaného dokazovania, žalobkyňa toto svoje dôkazné bremeno uniesla len v prípade prémie, ktoré úpadca vyplatil žalovanému v období po 30.06.2013, teda za mesiace marec 2013 až august 2013. Naopak, žalobkyni sa nepodarilo preukázať, že by žalovaný neposkytol úpadcovi primerané protiplnenie za odmeny, ktoré prijal v tomto období od úpadcu, ale aj za doplatok k základnej mzde (150 €), ktorý bol takisto predmetom žaloby.

Pokiaľ ide o doplatok k základnej mzde, na rozdiel od nenárokovateľnej (pohyblivej) časti mzdy, na základnú mzdu vzniká zamestnancovi nárok bez potreby splnenia osobitných kritérií typických pre nenárokovateľné zložky mzdy (napr. mimoriadny pracovný výkon, či nasadenie). Zjednodušene povedané, mzda patrí zamestnancovi za to, že je zamestnávateľovi k dispozícii a zamestnávateľ má možnosť mu pridelovať prácu. V prejednávanej veci žalobkyňa nespochybňovala, že by žalovaný nebol úpadcovi k dispozícii (nechodil do práce) a nesplnil podmienky na vyplatenie mzdy (od októbra 2012 vykonával žalovaný aj prácu konštruktéra, technológa, majstra a zásobovača). Svoju odporovaciu žalobu založila žalobkyňa naopak na tvrdení, že žalovanému boli vyplatené neprimerané prémie a odmeny ako pohyblivé zložky mzdy. Žaloba tak nemôže byť úspešná v časti týkajúcej sa vyplatenia sumy 150 € bezhotovostným prevodom, ktorý úpadca uskutočnil v prospech účtu žalovaného dňa 20.09.2013. V tomto prípade totiž z vykonaného dokazovania vyplynulo, že dotknutá suma nebola žalovanému vyplatená ako nenárokovateľná zložka mzdy, ale ako doplatok základnej mzdy. Keďže vyplatenie doplatku základnej mzdy nemožno považovať za vyplatenie nenárokovateľnej zložky mzdy, za ktorú úpadca nedostal primerané protiplnenie, nemôže ísť v tomto prípade ani o ukracujúci úkon podľa § 57 ods. 4 ZKR. Žalobe preto nebolo možné v tejto časti vyhovieť.

Naproti základnej mzde, ktorá je nárokovateľná, nenárokovateľné zložky mzdy plnia motivačnú funkciu a musia súvisieť s mimoriadnym pracovným výkonom zamestnanca. Predpokladom toho, aby sa zamestnancovi oprávnenne vyplatili, je existencia objektívne merateľných kritérií.

V prejednávanej veci žalobkyňa tvrdila, že k ukráteniu pohľadávok veriteľov došlo vyplatením prémie a odmien žalovanému. Povahu týchto plnení možno zistiť z tvrdení strán a z dokazovania, ktorý vykonal prvoinštančný súd listinným dôkazom s názvom „odmeňovanie riaditeľa, konateľa a štatutárov“ (č. I. 86). Z dôkazu je zrejmé, že prémia sa označujú ako „pohyblivá časť mzdy“, ide teda o nenárokovateľnú zložku mzdy. Tomu zodpovedá aj znenie bodu 3, podľa ktorého zamestnancovi prináležali len, ak bude aktívne plniť svoje pracovné povinnosti celý mesiac s výnimkou riadnej dovolenky a svoje povinnosti vykoná sám a nepoverí nimi inú osobu. Hoci je nepochybné, že prémia tvorili nenárokovateľnú časť mzdy, dokazovaním bolo preukázané, že sa opierajú o pomerne vágne formulované podmienky, ktorých splnenie nemožno posúdiť z hľadiska objektívne merateľných kritérií, pretože takéto kritériá chýbajú. Zamestnanec musí svoje pracovné povinnosti beztak riadne plniť počas trvania pracovného pomeru (teda celý mesiac) s výnimkou prípadov, akými sú prirodzene prekážky v práci, dovolenka, atď. a svoju prácu má zásadne vykonávať sám. Samozrejme, nie je plnením pracovných povinností, ak zamestnanec poverí ich splnením inú osobu. Podmienky, za ktorých mali zamestnancovi prináležať prémie, teda nezabezpečujú pre zamestnávateľa žiadne hospodársky významné protiplnenie, ktoré by inak nezískal, keby trval len na plnení bežných pracovných povinností zamestnanca.

Situácia je však odlišná, pokiaľ ide o odmeny. Vyššie citovaný interný predpis úpadcu v bode 5 určoval, že zamestnancovi sa vyplatí príplatok k mzde za nadčas, za výkon práce za iného zamestnanca alebo ak vykonáva prácu, ktorá nie je v jeho pracovnej náplni a že tento príplatok sa vyplatí ako „odmena N“. Žalovaný tvrdil, že odmeny, ktoré žalobkyňa napáda, boli na výplatných páskach označené ako „odmena N“, ktorá sa mu vyplácala za prácu nadčas vykonanú podľa výkazov. Práca nadčas je práca vykonávaná zamestnancom na príkaz zamestnávateľa alebo s jeho súhlasom nad určený týždenný pracovný čas vyplývajúci z vopred určeného rozvrhnutia pracovného času a vykonávaná mimo rámca rozvrhu pracovných zmien (§ 97 ods. 1 Zákonníka práce v znení účinnom od 01.01.2013 do 21.08.2013; ďalej len „ZP“). Za prácu nadčas patrí zamestnancovi dosiahnutá mzda a mzdové zvýhodnenie najmenej v sume 25 % jeho priemerného zárobku (§ 121 ods. 1). Poznámka žalobkyne, že práca nadčas sa nemá účtovať ako odmena, nič nemení na tom, že žalovaný túto prácu vykonal. Ako vyplynulo z dokazovania, žalobkyňa sa nepodarilo vyvrátiť tvrdenia žalovaného, že pre úpadcu vykonával prácu nadčas, čo znamená, že úpadcovi poskytoval plnenie, za ktoré mu aj podľa Zákonníka práce prináleží odmena. Inak by to bolo, keby bola práca nadčas zohľadnená vo výške mzdy (§ 121 ods. 2 ZP), čo však žalobkyňa netvrdila. V kontexte pracovnej zmluvy žalovaného je tak – na rozdiel od prémie – možné na základe objektívne merateľných kritérií ustáliť, aká suma zodpovedala práci nadčas, ktorú žalovaný vykonal. Niet preto pochyb, že odmenu za prácu nadčas možno z hľadiska testu ekvivalencie považovať za primeranú poskytnutému plneniu vtedy, ak jej výška zodpovedá výške najnižšieho mzdového zvýhodnenia, ktoré zamestnancovi priznáva Zákonník práce, teda 25 % priemerného zárobku. Nárok na odmenu v rozsahu presahujúcom 25 % by sa musel opierať o pracovnú zmluvu zamestnanca alebo iný pracovnoprávny dokument (napríklad o kolektívnu zmluvu alebo mzdový poriadok), čo sa však v prejednávanej veci nepreukázalo.

Z výkazov, ktoré žalovaný predložil, je zrejmé, že žalovaný vykonával prácu aj počas víkendov (16 hodín v marci 2013, 20 hodín v apríli 2013, 10 hodín v máji 2013, 18 hodín v júni 2013 a 32 hodín v júli 2013), za ktoré mu úpadca priznával „odmenu 50 %“. Za túto prácu mu ale prináležala len 25 %-ná odmena, pretože z dokazovania nevyplývalo, že by mal nárok na odmenu presahujúcu najnižšiu sumu mzdového zvýhodnenia podľa Zákonníka práce. Mzdové zvýhodnenie vo výške najmenej 50 % priemerného zárobku patrí zamestnancovi podľa Zákonníka práce len v prípade práce vo sviatok (§ 122 ods. 1 ZP), ale nie za prácu počas bežných víkendov. V rozsahu, v akom úpadca priznal a vyplatil žalovanému „odmenu N“ v sume prevyšujúcej 25 %-né mzdové zvýhodnenie za prácu nadčas, išlo o plnenie, za ktoré sa mu od žalovaného nedostalo ekvivalentného protiplnenia. V tomto rozsahu preto došlo k ukráteniu pohľadávok veriteľov v konkurze, ktorých existencia bola dostatočne preukázaná.

Odvolací súd zastáva na základe vykonaného dokazovania názor, že vyplatenie prémie „odmena N“ v sume prevyšujúcej 25 %-né mzdové zvýhodnenie za prácu nadčas žalovanému v období po 30.06.2013 bezhotovostnými prevodmi v dňoch 02.07.2013, 09.07.2013 vo výške 420,26 € za mesiac marec 2013, dňa 09.07.2013 vo výške 450,44 € za mesiac apríl 2013, v dňoch 09.07.2013 a 12.07.2013 vo výške

392,09 € za mesiac máj 2013, dňa 16.07.2013 a 02.08.2013 vo výške 400,74 € za mesiac jún 2013 a v dňoch 28.08.2013, 06.09.2013 a 12.09.2013 predstavuje ukracujúci úkon v zmysle § 57 ods. 4 ZKR.

Na úspech odporovacej žaloby sa však podľa § 60 ods. 1 ZKR vyžaduje, aby sa preukázal aj úmysel dlžníka ukrátiť svojich veriteľov s tým, že tento úmysel bol alebo musel byť druhej strane známy. Ak ide o právny úkon urobený v prospech osoby spriaznenej s dlžníkom, úmysel dlžníka ukrátiť svojich veriteľov, ako aj vedomosť druhej strany o tomto úmysle sa predpokladá, ak sa nepreukáže opak (§ 60 ods. 2 ZKR). Za spriaznenú osobu právnickej osoby zákon považuje okrem iného aj štatutárny orgán alebo člena štatutárneho orgánu, či vedúceho zamestnanca [§ 9 ods. 1 písm. a) ZKR]. Z tejto právnej úpravy vyplýva, že je na spriaznenej osobe, aby vyvrátila zákonnú domnienku, že dlžník mal úmysel ukrátiť svojich veriteľov a že spriaznená osoba o tomto úmysle vedela.

K prejednávanej veci nebolo sporné, že žalovaný je na účely ZKR spriaznenou osobou úpadcu. Keďže žalobkyňa svoje dôkazné bremeno, pokiaľ ide o posúdenie spomenutých právnych úkonov ako ukracujúcich, splnila, bolo už úlohou žalovaného, aby vyvrátil domnienku existencie úmyslu dlžníka ukrátiť svojich veriteľov a vedomosť žalovaného o tomto úmysle.

Žalovaný ako konateľ a riaditeľ úpadcu sa priamo zúčastňoval na tvorbe vôle úpadcu ako právnickej osoby a mal ucelený obraz o hospodárskej situácii úpadcu, čo aj sám potvrdil okrem iného aj tým, že bol schopný predložiť súdu prvej inštancie prehľad o aktívach a pasívach úpadcu a o jeho podnikateľských aktivitách. Toto dvojediné postavenie žalovaného v podstate vylučuje akékoľvek úvahy o tom, že pri splnení pohľadávky žalovaného úpadca nemal úmysel ukrátiť ostatných veriteľov a že sám žalovaný o tomto úmysle nemohol vedieť. Sám žalovaný v konaní uznal, že o úpadku uvažoval už v júli 2013. Odvolací súd preto považoval zákonnú domnienku upravenú v § 60 ods. 2 ZKR za splnenú, čo zároveň znamená, že žaloba v tejto časti vyhovuje požiadavkám ustanovenia § 60 ods. 1 ZKR, a týmto ukracujúcim právnym úkonom žalobkyňa preto aj úspešne odporuje.

Pre úplnosť odvolací súd zhodne s dovolacím súdom (bod 32 jeho uznesenia) zdôrazňuje nedôvodnosť námietky žalovaného, že žalobkyňa nároky za rok 2012 uplatnila až po uplynutí zákonom stanovenej 18-mesačnej lehoty, pretože v tomto prípade celkom zjavne nešlo o zmenu žaloby (jej rozšírením o pôvodne neuplatnené nároky), ale o opravu, resp. spresnenie pôvodnej žaloby, v ktorej už dotknuté čiastkové nároky už (č. l. 8 a 97 spisu).

Pokiaľ ide o matematický výpočet konkrétnej výšky prémie a odmien, ktoré úpadca žalovanému vyplatil ukracujúcimi, a teda voči veriteľom úpadcu právne neúčinnými právnymi úkonmi, odvolací súd sa nemohol bližšie zaoberať námietkou žalovaného, že žalobkyňa nevypočítala výšku odvodov správne. Odvolací súd je totiž v tomto rozsahu viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP), ktorý uviedol, že táto námietka nevyznieva v prospech žalovaného, pretože by pri nižšej sadzbe odvodov odpočítaných od prijatých plnení by mal žalovaný zaplatiť žalobkyni viac (bod 30 uznesenia dovolacieho súdu). Vzhľadom na tento názor dovolacieho súdu odvolací súd v ďalšom konaní nemohol rozhodnúť nepriaznivejšie pre žalovaného ako stranu, ktorá opravný prostriedok uplatnila (čl. 16 ods. 3 CSP).

Pri výpočte žalovaných súm žalobkyňa na základe údajov na výplatných páskach žalovaného spočítala najprv základnú mzdu a náhradu za dovolenku, čím sa dopracovala k hrubej mzde bez prémie a odvodov. Z tejto hrubej mzdy odčítala odvody zamestnanca v sadzbe 35,2 %, čím získala čistú mzdu bez prémie a odmien. Rozdiel medzi touto čistou mzdou bez prémie a odmien a čistou mzdou s prémiami a odmenami potom predstavuje sumu prémie a odmien očistených od odvodov. Túto sumu uviedla aj v petite žaloby v znení jej neskoršej zmeny (č. l. 97 – 100). Okrem námietky spomenutej v predchádzajúcom bode tohto rozsudku žalovaný nespochybňoval spôsob, akým žalobkyňa vypočítala „čistú“ výšku mzdy bez prémie a odvodov za obdobie marec 2013 až júl 2013 (v prvoinštančnom konaní namietal proti výpočtom žalobkyne, ktoré sa týkali mesiacov august až december 2012 – zápisnica z pojednávania, č. l. 123

rub), preto odvolací súd z týchto výpočtov vychádzal aj pri určení rozsahu, v akom došlo k ukracujúcim úkonom a pri určení sumy, ktorú je žalovaný povinný vrátiť.

Za marec 2013 úpadca priznal žalovanému v hrubom prémie 456,42 € a odmeny 749 €, celkovo 1.205,42 €. Čistú mzdu bez prémie a odmien žalobkyňa vyčíslila v sume 682,88 €. Rozdiel medzi čistou mzdou s prémiami a odmenami (1.528,44 €) a čistou mzdou bez prémie a odmien je potom 845,64 € (čistá suma prémie a odmien tak zodpovedá 70,15 % hrubej sumy prémie a odmien) a táto suma podľa žalobkyne predstavuje prémie a odmeny očistené od odvodov, ktorá má žalovaný vrátiť. Žalovanému však boli oprávnené priznané a vyplatené odmeny v sadzbe 25 %. Úpadca mu priznal za 26 hodín práce nadčas 25 %-nú odmenu a za 16 hodín práce nadčas (nesprávne) 50 %-nú odmenu. Z celkovej sumy odmien v hrubom (749 €) tak bola neoprávnené vyplatená polovica odmien prislúchajúca 16 hodinám práce nadčas, čo predstavuje sumu $(749 \times 16/42) : 2 = 142,67$ €. Spolu s neoprávnené priznanými prémiami v hrubom (456,42 €) ide o sumu 599,09 €, ktorá po očistení od odvodov zodpovedá sume $599,09 \times 70,15 \% = 420,26$ €.

Za apríl 2013 úpadca priznal žalovanému v hrubom prémie 456,42 € a odmeny 947 €, celkovo 1.403,42 €. Čistú mzdu bez prémie a odmien žalobkyňa vyčíslila v sume 682,88 €. Rozdiel medzi čistou mzdou s prémiami a odmenami (1.667,33 €) a čistou mzdou bez prémie a odmien je potom 984,45 € (čistá suma prémie a odmien tak zodpovedá 70,15 % hrubej sumy prémie a odmien) a táto suma podľa žalobkyne predstavuje prémie a odmeny očistené od odvodov, ktorá má žalovaný vrátiť. Žalovanému však boli oprávnené priznané a vyplatené odmeny v sadzbe 25 %. Úpadca mu priznal za 31 hodín práce nadčas 25 %-nú odmenu a za 20 hodín práce nadčas (nesprávne) 50 %-nú odmenu. Z celkovej sumy odmien v hrubom (947 €) tak bola neoprávnené vyplatená polovica odmien prislúchajúca 20 hodinám práce nadčas, čo predstavuje sumu $(947 \times 20/51) : 2 = 185,69$ €. Spolu s neoprávnené priznanými prémiami v hrubom (456,42 €) ide o sumu 642,11 €, ktorá po očistení od odvodov zodpovedá sume $642,11 \times 70,15 \% = 450,44$ €.

Za máj 2013 úpadca priznal žalovanému v hrubom prémie 416,73 € a odmeny 632 €, celkovo 1.048,73 €. Čistú mzdu bez prémie a odmien žalobkyňa vyčíslila v sume 757,58 €. Rozdiel medzi čistou mzdou s prémiami a odmenami (1.493,23 €) a čistou mzdou bez prémie a odmien je potom 735,65 € (čistá suma prémie a odmien tak zodpovedá 70,15 % hrubej sumy prémie a odmien) a táto suma podľa žalobkyne predstavuje prémie a odmeny očistené od odvodov, ktorá má žalovaný vrátiť. Žalovanému však boli oprávnené priznané a vyplatené odmeny v sadzbe 25 %. Úpadca mu priznal za 22 hodín práce nadčas 25 %-nú odmenu a za 18 hodín práce nadčas (nesprávne) 50 %-nú odmenu. Z celkovej sumy odmien v hrubom (632 €) tak bola neoprávnené vyplatená polovica odmien prislúchajúca 18 hodinám práce nadčas, čo predstavuje sumu $(632 \times 18/40) : 2 = 142,20$ €. Spolu s neoprávnené priznanými prémiami v hrubom (416,73 €) ide o sumu 558,93 €, ktorá po očistení od odvodov zodpovedá sume $558,93 \times 70,15 \% = 392,09$ €.

Za jún 2013 úpadca priznal žalovanému v hrubom prémie 410,76 € a odmeny 749 €, celkovo 1.159,76 €. Čistú mzdu bez prémie a odmien žalobkyňa vyčíslila v sume 749,23 €. Rozdiel medzi čistou mzdou s prémiami a odmenami (1.562,79 €) a čistou mzdou bez prémie a odmien je potom 813,56 € (čistá suma prémie a odmien tak zodpovedá 70,15 % hrubej sumy prémie a odmien) a táto suma podľa žalobkyne predstavuje prémie a odmeny očistené od odvodov, ktorá má žalovaný vrátiť. Žalovanému však boli oprávnené priznané a vyplatené odmeny v sadzbe 25 %. Úpadca mu priznal za 24 hodín práce nadčas 25 %-nú odmenu a za 18 hodín práce nadčas (nesprávne) 50 %-nú odmenu. Z celkovej sumy odmien v hrubom (749 €) tak bola neoprávnené vyplatená polovica odmien prislúchajúca 18 hodinám práce nadčas, čo predstavuje sumu $(749 \times 18/42) : 2 = 160,50$ €. Spolu s neoprávnené priznanými prémiami v hrubom (410,76 €) ide o sumu 571,26 €, ktorá po očistení od odvodov zodpovedá sume $571,26 \times 70,15 \% = 400,74$ €.

Za júl 2013 úpadca priznal žalovanému v hrubom prémie 357,20 € a odmeny 947 €, celkovo 1.304,20 €. Čistú mzdu bez prémie a odmien žalobkyňa vyčíslila v sume 898,99 €. Rozdiel medzi čistou mzdou

s prémiami a odmenami (1.813,85 €) a čistou mzdou bez prémie a odmien je potom 914,86 € (čistá suma prémie a odmien tak zodpovedá 70,15 % hrubej sumy prémie a odmien) a táto suma podľa žalobkyne predstavuje prémie a odmeny očistené od odvodov, ktorá má žalovaný vrátiť. Žalovanému však boli oprávnené priznané a vyplatené odmeny v sadzbe 25 %. Úpadca mu priznal za 34 hodín práce nadčas 25 %-nú odmenu a za 32 hodín práce nadčas (nesprávne) 50 %-nú odmenu. Z celkovej sumy odmien v hrubom (947 €) tak bola neoprávnené vyplatená polovica odmien prislúchajúca 32 hodinám práce nadčas, čo predstavuje sumu $(947 \times 32/66) : 2 = 229,58$ €. Spolu s neoprávnené priznanými prémiami v hrubom (357,20 €) ide o sumu 586,78 €, ktorá po očistení od odvodov zodpovedá sume $586,78 \times 70,15 \% = 411,63$ €.

Žalovanému tak vznikla povinnosť vrátiť celkovo sumu 2.075,16 €, preto je žaloba dôvodná v tejto časti.

Súd prvej inštancie teda vec nesprávne právne posúdil (vyplatenie odmien nevyhodnotil ako právny úkon, ktorému by bolo možné odporovať), a preto nevykonal ani dostatočné dokazovanie, čím bol naplnený žalobkyňou uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Vo zvyšku je však napadnutý rozsudok súd prvej inštancie napokon – hoci sa zakladá na nesprávnych dôvodoch – vecne správny. Odvolací súd v dôsledku toho napadnutý rozsudok po zopakovaní a doplnení dokazovania vo výroku I podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobe vyhovel v časti týkajúcej sa právnych úkonov, ktoré odvolací súd vyhodnotil ako ukracujúce podľa § 57 ods. 4 a § 60 ods. 1 ZKR (výrok II) a vo zvyšku napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny (výrok III).

Pri rozhodovaní o trovách prvoinštančného, odvolacieho, ako aj dovolacieho konania (§ 262 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 a § 453 ods. 1 a 3 CSP) odvolací súd vychádzal súd z toho, že v prípade (čiastočného) späťvzatia žaloby zásadne platí, že zastavenie konania zaviniť žalobkyňa, a nárok na ich náhradu patrí podľa § 256 ods. 1 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP žalovanému. Ustanovenie § 256 ods. 1 je z obsahového hľadiska v podstate zhodné so skorším § 146 ods. 2 OSP, ktorý stratil účinnosť 30.06.2016, a preto je ustálená judikatúra týkajúca sa § 146 ods. 2 OSP naďalej uplatniteľná (pozri nález Ústavného súdu SR z 20.03.2018, sp. zn. II. ÚS 569/2017, bod 21). Ak teda došlo k zastaveniu konania v dôsledku (čiastočného) späťvzatia žaloby, možno žalovanému uložiť povinnosť nahradiť trovy zastaveného konania, ak pre jeho správanie bola žaloba podaná dôvodne. Čiastočné späťvzatie žaloby, ktoré sa týkalo sumy $4.540,90 \text{ €} + 648,42 \text{ €} = 5.189,32 \text{ €}$ nebolo vyvolané správaním žalovaného, v dôsledku čoho treba v tejto časti úspech pričítať žalovanému. Keďže žalobkyňa mal úspech len v časti týkajúcej sa sumy 2.075,16 €, pretože v zostávajúcej časti (6.418,84 €) mal pre zamietnutie žaloby úspech žalovaný, pomer úspechu strán je z hľadiska žalovaného celkovo $11.608,16 : 2.075,16$, t. j. $84,83 \% : 15,17 \%$. Odvolací súd preto podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 378 ods. 1 CSP priznal žalovanému voči žalobkyňi nárok na náhradu 69,66 % trov konania (výrok IV).

Senát odvolacieho súdu prijal toto rozhodnutie jednomyselne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné dovolanie za podmienok § 419 a § 420 CSP. Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto uznesenia na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní treba popri všeobecných náležitostiach podania (označenie súdu, ktorému je určené, spisovej značky a označenie veci, ktorej sa týka, označenie a podpis dovolateľa) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, ktorý musí dovolanie a iné podania dovolateľa spísať, ibaže ide o prípady § 429 ods. 2 CSP.